

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Česká republika - Úřad práce České republiky**
sídlem Dobrovského 1278/25, Praha 7
zastoupený JUDr. Jiřím Solilem, advokátem
sídlem Jakubská 647/2, Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.9.2022, č.j. ÚOHS-27732/2022/162, sp.zn. ÚOHS-R0097/2022/VZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19.9.2022, č.j. ÚOHS-27732/2022/162, sp.zn. ÚOHS-R0097/2022/VZ, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2022, č.j. ÚOHS-21955/2022/536, sp.zn. ÚOHS-S0177/2022/VZ, podle něhož žalobce postupoval v rozporu s § 245 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), neboť se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách dostatečně podrobně a srozumitelně nevyjádřil k námitkám navrhovatele týkajícím se nepravdivosti údajů spočívajících v neexistenci části provozoven vybraného dodavatele akceptujících poukázky v hmotné nouzi. Rozhodnutí o námitkách proto žalobce označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
2. V návaznosti na to žalovaný žalobci uložil nápravné opatření spočívající ve zrušení rozhodnutí o námitkách, zákaz uzavřít části 4, 5, 6, 8, 11, 12, 13 a 14 rámcové dohody a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce předně namítá, že se žalovaný nevypořádal s veškerou jeho rozkladovou argumentací; proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Řádným nevypořádáním veškeré žalobcovy argumentace jej žalovaný uvedl do právní nejistoty ohledně dalšího postupu v zadávacím řízení, což žalobce vedlo ke zrušení všech jeho částí.
4. Dále žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že byl v rámci vypořádání námitek povinen přezkoumávat všechny stěžovatelem tvrzené případy neexistujících provozoven. Takový postup by byl z technického hlediska v podstatě nemožný, neboť vzhledem k velkému množství provozoven může docházet k neustálým změnám v jejich provozu. Je nadto dle žalobce výhradně na stěžovateli, aby v námitkách předkládal konkrétní důkazy o neexistenci jednotlivých provozoven; pouze obecné a ničím nepodložené tvrzení, na které se stěžovatel podle názoru žalobce omezil, svědčí spíše o účelovosti podaných námitek. Žalobce tak dle svého přesvědčení nepochybil, když nad rámec svých povinností, na základě nikterak nepodloženého tvrzení, přistoupil k vlastnímu ověření existence sporných provozoven formou jejich namátkové kontroly.
5. Za nezákonné pak žalobce považuje také rozhodnutí žalovaného stran zákazu uzavřít s vybraným dodavatelem části 8, 11, 12 a 14 rámcové dohody, neboť žádná z rozporovaných provozoven se daných částí rámcové dohody netýká. Striktně formalistické posouzení žalovaného ústící v závěr, že byly podány jedny námitky, které byly vypořádány jedním rozhodnutím, je zcela nepřiměřený a podle žalobce nedůvodně brání řádnému uzavření rámcové dohody v rozsahu částí, ke kterým nebyly relevantní námitky uplatněny.
6. Žalobce se rovněž vyjadřuje k neúspěchu podatele námitek v zadávacím řízení, který odůvodňuje tím, že ten zcela rezignoval na nasmlouvání provozoven v obcích pod 1 000 obyvatel. Byly to pak podle žalobce právě provozovny v těchto obcích, které zásadním způsobem ovlivnily výsledek zadávacího řízení a zapříčinily neúspěch podatele námitek v zadávacím řízení.
7. Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný setrává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, neboť žalobce prý neuvedl v rámci žaloby žádný nový argument, se kterým by se žalovaný v podrobnostech nevypořádal

v napadeném rozhodnutí, případně již v rozhodnutí prvostupňovém; žalovaný na tyto závěry z podstatné míry odkazuje.

9. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Zdejší soud se nutně nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. Namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak ji sice opírá o tvrzení, že se předseda žalovaného (či žalovaný v prvním stupni) nevypořádal se žalobcovými argumenty, eventuálně že způsob vypořádání je nesrozumitelný, současně však žalobce s nosnou argumentační linií obou postupně vydaných rozhodnutí žalovaného podrobně a věcně polemizuje a konkrétními argumenty s ní nesouhlasí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro skutečnou nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006 - 76); není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na situace, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty uplatněné námitky, popř. se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29.6.2017, č.j. 2 As 337/2016-64), přehlédnout přitom nelze ani skutečnost, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví jasný právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, což jako ústavně konformní shledal i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 12.2.2009, sp.zn. III. ÚS 989/08.
13. Pokud jde o srozumitelnost a důvody nyní napadeného rozhodnutí, pak napadené rozhodnutí obsahuje jasné a srozumitelné odůvodnění, v němž je zrekapitulován procesní vývoj včetně nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí a rozkladové argumentace, zároveň jsou v něm dostatečně zřetelně uvedeny důvody, na jejichž základě předseda žalovaného dospěl k závěru o nedostatečném vypořádání se žalobce s uplatněnými námitkami (str. 6-8), i důvody, pro které byl povinen žalobci uložit zákaz uzavřít rámcovou dohodu ve vztahu ke všem jejím jednotlivým částem (str. 9). Navíc ze samotného obsahu žaloby a především z vymezení (věcných) žalobních bodů bezpečně plyne, že napadené i jemu předcházející rozhodnutí bylo pro žalobce velmi dobře srozumitelné a nosné důvody napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí byly pro žalobce dostatečně čitelné.

14. Napadené rozhodnutí tudíž z pohledu přezkoumatelnosti ob stojí, a to jak v otázce srozumitelnosti, tak v otázce důvodů, na kterých je založeno, přičemž zdejší soud neshledal ani jiné důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti.
15. Pokud jde o zákonnost (věcnou správnost) napadeného rozhodnutí, klíčovou otázkou je, zda se žalobce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách řádně nevyjádřil k námitkám týkajícím se tvrzené neexistence části smluvních provozoven vybraného dodavatele (jak tvrdí žalovaný), či nikoli, neboť žalobce namátkovou kontrolou vybraného vzorku provozoven vyvinul dostatečné úsilí k ověření pochybností obsažených v námitkách o existenci provozoven a o „pravdivosti“ nabídky vybraného dodavatele (jak tvrdí žalobce).
16. Podle § 245 odst. 1 ZZVZ je zadavatel povinen rozhodnutí o námitkách odůvodnit tak, že se podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem v námitkách uvedeným. Podle § 263 odst. 5 ZZVZ zruší žalovaný nápravným opatřením rozhodnutí o námitkách, ukáže-li se, že důvody, pro které byly námitky stěžovatele odmítnuty, jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Podle § 263 odst. 8 ZZVZ ukládá-li žalovaný nápravné opatření, zakáže zároveň zadavateli až do pravomocného skončení řízení uzavřít v zadávacím řízení smlouvu.
17. Nesporné je mezi žalobcem a žalovaným to, že se navrhovatel (podatel námitek) u žalovaného domáhal přezkumu žalobcova rozhodnutí o námitkách ze dne 25.3.2022, neboť se domníval, že neobsahuje řádné vypořádání jeho argumentů. Nesporné je i to, že navrhovatel uplatnil několik námitek, pro které se domníval, že vybraný dodavatel nebyl v rámci zadávacího řízení vybrán v souladu se ZZVZ, a mezi nimi rozporoval také existenci celkem 21 provozoven, které proto vybraný dodavatel mohl uvést ve své nabídce. Nesporné je konečně i to, že žalobce přistoupil ke kontrole čtyř rozporovaných provozoven se závěrem, že tyto provozovny existují, což jej vedlo k odmítnutí této námitek; to také žalobce učinil v rozhodnutí o námitkách ze dne 8.4.2022.
18. Zdejší soud nutně vychází z toho, že aktuálně účinný (a na věc použitelný) ZZVZ (zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek) vychází oproti předchozímu zákonu (zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách) z přísnějšího pojetí obsahových náležitostí rozhodnutí o námitkách; ZZVZ zpřísnil požadavky na rozhodnutí o námitkách. Předchozí zákon vycházel z konceptu, že zadavatel má povinnost odeslat stěžovateli písemné rozhodnutí o (ne)vyhovění námitkám a uvést k němu důvody (bez bližší specifikace nároků na takové odůvodnění). ZZVZ nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí o námitkách zvýšil (výslovně specifikoval), neboť v § 245 odst. 1 stanoví, že zadavatel je povinen se vyjádřit podrobně a srozumitelně ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Současné pojetí rozhodnutí o námitkách tedy požaduje, aby se zadavatel ke všem námitkách jednotlivě vyjádřil a vypořádal je v adekvátně podrobném rozsahu (s uvedením, zda se s jednotlivými argumenty stěžovatele ztotožňuje, či nikoli a tento svůj závěr řádně odůvodnil). To ostatně plyne i z důvodové zprávy k ZZVZ (www.psp.cz, k § 245) a respektuje to i judikatura (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 314/2020-36 ze dne 21.10.2021).
19. V nyní posuzované věci byla námitkami rozporována existence celkem 21 provozoven vybraného dodavatele, přitom tyto námitky se odvíjely od zjištění navrhovatele (podatele námitek), že údaje o existenci 21 provozoven obsažené ve zprávách o hodnocení nabídek neodpovídají údajům o provozovnách na webových stránkách. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že ze všech rozporovaných provozoven jich pod předmět veřejné zakázky fakticky spadá „pouze“ 13, ke kterým měl žalobce povinnost se v rozhodnutí o námitkách vyjádřit (bod 65), žalobce se však zabýval pouze vzorkem čtyř náhodně vybraných rozporovaných provozoven, aniž by se ke zbylým 9 provozovnám (k těm, které jsou ve vztahu k předmětné veřejné zakázce

relevantní) jakýmkoli způsobem vyjádřil. Tento skutkový závěr byl určující i pro napadené rozhodnutí. Založil-li pak žalovaný napadené rozhodnutí na závěru, že zákonná úprava vyvěrající z § 245 odst. 1 ZZVZ zadavatele (žalobce) neopravňuje při posuzování tvrzení navrhovatele (podatele námitek) k výběru vlastního vzorku pro posouzení důvodnosti námitek, jde o závěr, se kterým se zdejší soud za skutkových poměrů nyní posuzované věci ztotožňuje.

20. Podstatné pro zdejší soud je, že zpochybňoval-li navrhovatel existenci celkem 21 provozoven (ačkoli se pro veřejnou zakázku později ukázalo relevantních toliko 13 z nich), které dle jeho mínění vybraný dodavatel uvedl ve své nabídce „neoprávněně“, pak šlo o argumentaci s významným potenciálem ovlivnit výsledek zadávacího řízení (hodnocení nabídek). Žalobce se nezabýval tvrzením navrhovatele ve vztahu ke zbylým 9 provozovnám (tj. tím, že tyto provozovny neexistují, protože jejich existence nemohla být zohledňována v rámci hodnocení nabídek) za situace, kdy otázka počtu provozoven byla pro hodnocení nabídek otázkou podstatnou. Kritérii hodnocení nabídek byl totiž podle bodu 7. zadávací dokumentace i počet provozoven (s vahou 5 %) a hustota sítě provozoven (s vahou 25 %). Neexistence rozporovaných (nakonec 13) provozoven by tak automaticky ovlivňovala hodnocení nabídek hned ve dvou z celkových tří kritérií, z obsahu jednotlivých oznámení o výběru dodavatele přitom plyne, že u některých částí veřejné zakázky rozdíl mezi vybraným dodavatelem a dalším dodavatelem v pořadí (navrhovatelem – podatelem námitek) představoval pouze nižší jednotky bodů (kupř. podle zprávy o hodnocení nabídek pro krajskou pobočku žalobce v Karlových Varech ze dne 20.1.2022 celkový rozdíl v hodnocení mezi oběma dodavateli činil 4,49 bodů).
21. Skutečnost, že pochybnosti u 4 provozoven byly po podání námitek rozptýleny, jistě automaticky neznamená, že byly tytéž pochybnosti rozptýleny u zbylých 9 provozoven (z relevantních 13 provozoven). Žalobce se sice nemusel zabývat pochybnostmi ohledně zbylých 8 provozoven (z celkových 21), nešlo-li o provozovny relevantní (při vysvětlení, proč tyto provozovny relevantní nejsou), ve vztahu ke zbylým 9 relevantním provozovnám však pochybnosti pramenící z námitek vskutku nebyly náležitě vypořádány. Ve vztahu ke zbylým 9 provozovnám se přitom námítka navrhovatele (podatele námitek) nemohou jevit jako zjevně účelové či obstrukční, neboť nebyly založeny na pouhých spekulacích navrhovatele o potenciálních vadách nabídky vybraného dodavatele (eventuálně jen na tom, že si navrhovatel prostě jen „myslí“, že tyto provozovny neexistují), nýbrž na porovnání údajů ze zpráv o hodnocení nabídek s údaji na webových stránkách. V souladu s § 245 odst. 1 ZZVZ tak bylo povinností žalobce tyto obavy navrhovatele rozptýlit v odůvodnění rozhodnutí o námitkách takovým způsobem, aby měl (především sám žalobce) jistotu, že se v nabídce vybraného dodavatele nevyskytují nepravdivé údaje o počtu provozoven a tím i hustotě jejich sítě, což by se pak projevilo v nesprávném hodnocení nabídek. Tomuto požadavku však žalobce nedostál.
22. Není přitom namístě výtku obsažená v žalobě, že se žalovaný „pokouší nastavit rozhodovací praxi v rozporu se zákonem v tom smyslu, že pokud chce nějaký neúspěšný účastník zadávacího řízení „pozdržet“ či „zrušit“ zakázku, postačuje pouze „uvést“ jaké údaje mohou být chybné a následně se dovolávat, aby je zadavatel ověřil“, neboť v posuzované věci navrhovatel (podatel námitek) nepožadoval ověření údajů, které „mohou být chybné“, bez jakékoli věrohodné legendy o jejich chybě, nýbrž tyto údaje nejen konkretizoval, ale také přednesl na první pohled plausibilní konkrétní legendu doplněnou důvody, pro které má o jejich pravdivosti pochyby, to vše za situace, že šlo údaje, jak shora uvedeno, mající vliv na hodnocení nabídek. V posuzované věci tak závěr žalovaného obecně nepřipouští „možnost nesystémového rozporování na základě domnělých skutečností“, jak žalobce v žalobě líčí. Ostatně fakt, že pro závěr žalovaného byly podstatné konkrétní skutkové okolnosti a že se žalovaný – v konkrétních skutkových poměrech – soustředil na posouzení, zda se žalobce zabýval podstatou podaných námitek a zda při vědomí jejich podstaty na ně reagoval, žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětluje v bodech 33 a 34, kdy s odkazem na svoji rozhodovací praxi

korektně uznává potřebu posuzování „případ od případu“; to také žalovaný v nyní posuzované věci učinil.

23. I přes shora uvedenou přísnou zákonnou úpravu a judikatorní východiska ohledně povinnosti zadavatele vyjádřit se podrobně a srozumitelně ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách je míra, v níž tak zadavatel musí učinit, odvislá od charakteru námitek a významu namítaných skutečností pro řádný (zákonný) průběh zadávacího řízení (především pro posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení a pro hodnocení nabídek). V kontextu shora shrnutých skutkových poměrů nelze žalovanému v jeho závěru, že se žalobce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách řádně nevyjádřil k námitkám týkajícím se tvrzené neexistence části smluvních provozoven vybraného dodavatele, nic vytknout.
24. Lze přitom také souhlasit se žalovaným, že ověření samotné existence (13 relevantních) provozoven se nejeví být vzhledem k personálnímu zázemí žalobce úkonem nepřiměřeným či dokonce nesplnitelným, jak žalobce pro zdejší soud nepřesvědčivě tvrdí v žalobě. Ověřil-li totiž žalobce formou „tajného nákupu“ existenci 4 z celkem 13 provozoven, není patrná existence objektivních překážek vzniklých nezávisle na vůli žalobce, které by mu v obdobné kontrole i u zbylých provozoven bránily. Žádné takové skutečnosti žalobce ostatně netvrdil ani ve správním řízení, ani v řízení před zdejším soudem. Z obsahu správního spisu naopak plyne, že žádné takové překážky nevznikly, protože sám žalobce opakovaně uvádí, že ke kontrole zbylých provozoven nepřistoupil, neboť ověření vybraného vzorku považoval za dostatečné vypořádání námitek (především str. 6-8 žaloby). Kontrola formou „tajného nákupu“ přitom také zjevně není jediným způsobem ověření existence rozporovaných provozoven.
25. Ve vztahu k zákazu uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem, který byl žalobci uložen, se zdejší soud rovněž ztotožňuje se žalovaným. V nyní posuzované věci žalobce brojil proti zákazu uzavřít ty části rámcové dohody, ve kterých se nevyskytovaly žádné z rozporovaných provozoven. Rozhodnutí o námitkách se však vztahuje ke všem jednotlivým částem rámcové dohody, pročež i nápravné opatření se musí vztahovat k rozhodnutí o námitkách jako ke komplexnímu celku, a tedy ob stojí postup žalovaného, který zákaz uzavření smlouvy (v tomto případě rámcové dohody) ve smyslu § 263 odst. 8 ZZVZ vztáhl ke všem jejím částem, jichž se námitky týkaly a jichž se týkalo i rozhodnutí o námitkách, jež bylo zrušeno, s čímž § 263 odst. 5 ZZVZ spojuje fikci podání nových námitek (téhož obsahu, jak byly podány původně). Je-li smyslem zákazu uzavření smlouvy podle § 263 odst. 8 ZZVZ zachování smyslu samotného nápravného opatření (zrušení rozhodnutí o námitkách) pro další průběh zadávacího řízení, pak není postup žalovaného, který podle § 263 odst. 8 ZZVZ zamezil, aby do vydání nového rozhodnutí o námitkách došlo i přes intervenci žalovaného k uzavření smlouvy na jakoukoli část veřejné zakázky, jíž se námitky týkaly, postupem nezákonným či formalistickým, jak žalobce namítá. Má-li žalobce za to, že (podle něj nezákonným) důsledkem napadeného rozhodnutí je nemožnost uzavřít smlouvy i na části veřejné zakázky 8, 11, 12 a 14, pak v situaci, kdy byly námitkami napadeny i tyto části, a tedy námitkami bylo i ve vztahu k těmto částem rozhodováno, přitom důvody zrušení rozhodnutí o námitkách jako celku se k těmto částem nevztahují, mohl žalobce toto své přesvědčení promítnout – při respektování právního názoru vyplývajícího z napadeného rozhodnutí ve vztahu k ostatním částem veřejné zakázky – do nového rozhodnutí o námitkách, jež měl učinit na základě § 263 odst. 5 ZZVZ. Platí totiž, že okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, kterým je nápravné opatření spočívající ve zrušení rozhodnutí o námitkách ukládáno, byly podány nové námitky s totožným obsahem, a tedy žalobce byl v takovém případě povinen o námitkách rozhodnout znovu, a to i s odpovídajícími závěry k částem veřejné zakázky 8, 11, 12 a 14, ve vztahu k nimž by jeho argumentace obsažená v rozhodnutí o odmítnutí námitek – i s respektováním právního názoru vyplývajícího z napadeného rozhodnutí ve vztahu k ostatním částem veřejné zakázky – mohla být odlišná a v návaznosti na výsledek posouzení námitek ke

zbylým 9 provozovněm (jež předtím předmětem posouzení nebyly) by mohlo být ve vztahu k částem veřejné zakázky 8, 11, 12 a 14 i samotné rozhodnutí o námitkách odlišné než ve vztahu k jiným částem veřejné zakázky. Tvrdí-li pak žalobce v žalobě, že byl postupem žalovaného uveden do právní nejistoty, a proto (zdejší soud tento argument chápe tak, že „raději“) zrušil zadávací řízení na všechny části veřejné zakázky, pak k takové reakci napadené rozhodnutí žalobce jistě nevybízelo a taková reakce jistě nebyla jeho nutným důsledkem (bylo-li žalobci vytknuto, že se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách řádně nevyjádřil k námitkám týkajícím se tvrzené neexistence části smluvních provozoven vybraného dodavatele, což i podle žalobce mohlo nejvýše platit jen ve vztahu k některým částem veřejné zakázky).

26. Argumentace žalobce stran možných změn konkrétních nasmlouvaných provozoven v průběhu plnění rámcové dohody je zavádějící. Součástí hodnocení nabídek byly provozovny uvedené v nabídce a klesl-li by celkový počet nasmlouvaných provozoven v průběhu plnění rámcové dohody, byl by vybraný dodavatel za tento pokles sankcionován (bod 7.2 a 7.3 zadávací dokumentace) bez (zpětného) vlivu na hodnocení nabídek; zajištění odpovídajícího počtu provozoven po dobu realizace plnění je již jen součástí smluvního instrumentaria pro realizaci plnění.
27. Argumentuje-li dále žalobce správností (zákonností) svého postupu při ověřování údajů v nabídce vybraného dodavatele, nejde o argumentaci zpochybňující závěr žalovaného, na němž je napadené rozhodnutí založeno. Žalovaný totiž žalobci nevytýkal jeho postup při posouzení ani hodnocení nabídek, nýbrž toliko způsob vypořádání námitek. Stejnou optikou pak zdejší soud nahlíží také na polemiku žalobce stran důvodů neúspěchu navrhovatele (podatele námitek) v zadávacím řízení, neboť ani tato skutečnost není pro nyní posuzovanou věc podstatná.
28. Zdejší soud tedy v mezích uplatněných žalobních bodů nahlíží na posouzení věci shodně jako žalovaný. Dílčí argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí by zdejší soud mohl již jen zopakovat, případně parafrázovat, namísto toho na ně jako na správné bez výhrad odkazuje. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobní argumentaci důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

29. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, ten však náhradu žádných nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. září 2023

David Raus v.r.
předseda senátu